

การรับรู้ประโยคคำถามภาษาเกาหลีในวัฒนธรรมอ้อม
ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาเกาหลีชาวไทย
The Perceptions of Thai Students Majoring in Korean
on Indirect Speech Acts of Interrogatives in Korean

ซมาวดี กิ่งแฮ^{1*} และกาญจนา สหะวีริยะ¹
Samawadee Kunghae^{1*} and Kanchana Sahaviriya¹

¹ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี 94000

¹ Faculty of Humanities and Social Sciences Prince of Songkla University, Pattani Campus, 94000, Thailand

* Corresponding author: E-mail address: samawadee.k@pn.psu.ac.th

(Received: April 27, 2022; Revised: October 8, 2022; Accepted: October 20, 2022)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เปรียบเทียบการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยกับชาวเกาหลีที่มีต่อเจตนาในประโยคคำถามที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อม 2) เปรียบเทียบการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูงกับชาวเกาหลีที่มีต่อเจตนาในประโยคคำถามที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อม และ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ของระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีกับผลการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยที่มีต่อเจตนาในประโยคคำถามที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อม โดยใช้แบบทดสอบ Multiple Choice Questionnaire จากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทย 100 คน และชาวเกาหลี 50 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาชาวไทยกับชาวเกาหลีมีการรับรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกเจตนา 2) นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับชาวเกาหลีมีการรับรู้เจตนาที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมทางอ้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ่ พบว่า เจตนาชักชวนมีกลุ่มตัวอย่างหนึ่งคู่ที่ไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและ 3) ระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีกับผลการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.663

คำสำคัญ: การรับรู้ วัจนกรรมอ้อม ประโยคคำถาม ภาษาเกาหลี นักศึกษาวิชาเอกภาษาเกาหลี

Abstract

This research aimed to 1) compare the perceptions of intentions in indirect speech acts in interrogative sentences between Thai students and Koreans; 2) compare intermediate to high proficiency students' perceptions of intents in indirect speech acts of interrogatives to Korean Speakers'; and 3) explore the relationships between Thai students' levels of Korean proficiency and their perceptions on intents in indirect speech acts of interrogatives. Multiple-choice questionnaires were used to gather data in this research. Samples consisted of 100 Thai students and 50 Koreans. The findings were as follows: 1) Thai students and Korean speakers showed statistically different perceptions of all intents expressed in indirect speech acts of interrogatives; 2) there was a statistically significant difference in the perceptions of all intents among high and intermediate proficiency students and native Koreans; however, when the differences were analyzed in pairs using Scheffe's method, no statistically significant difference was found in the perceptions of intermediate proficiency students and high proficiency ones towards the intent of inviting; and 3) the students' levels of Korean language proficiency and their perceptions of intents were significantly correlated at a moderate level of 0.663.

Keywords: Perception, Indirect Speech Acts, Interrogative Sentences, Korean, Students Majoring in Korean

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน เป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้สึก และเจตนาของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ผู้ส่งสารจึงต้องเลือกถ้อยคำให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และเจตนา Austin [1] ได้กล่าวว่าเมื่อใดที่มนุษย์สื่อสารโดยใช้คำพูด นั่นคือมนุษย์ได้แสดงเจตนามาพร้อมกับคำพูด นั้นแล้ว โดยทั่วไปสามารถแบ่งถ้อยคำที่แสดงเจตนาของผู้พูดได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ถ้อยคำที่สื่อความหมายตรงตามความหมายประจำรูป เรียก วจนกรมตรง (Direct Illocutionary Acts) และถ้อยคำที่สื่อความหมายมากกว่าความหมายประจำรูปต้องอาศัยการตีความตามบริบทนั้น ๆ ด้วย เรียกวจนกรมอ้อม (Indirect Illocutionary Acts)

ปกติประโยคคำถามเป็นรูปแบบถ้อยคำที่ใช้เมื่อต้องการคำตอบ แต่ในขณะที่เดียวกันประโยคคำถามยังสามารถแสดงเจตนาของผู้พูดนอกเหนือไปจากต้องการคำตอบได้ด้วย เช่น ผู้พูดถามว่า “ขนมอร่อยไหม” หากตีความตรงตามความหมายของรูปประโยคแสดงเจตนาว่าผู้พูดอยากทราบรสชาติของขนม แต่หากผู้พูดต้องการสื่อเจตนาที่มีความหมายแฝงไม่ตรงตามความหมายประจำรูปโดยให้ผู้รับสารอาศัยบริบทจากสายตาของผู้ส่งสารที่มองขนมอย่างสนใจในประโยคคำถาม “ขนมอร่อยไหม” อาจจะตีความได้ว่าผู้พูดมีเจตนาจะขอขนมรับประทานและคาดหวังว่าผู้รับสารจะส่งขนมให้ ประโยคคำถามในภาษาเกาหลีก็มีลักษณะเช่นเดียวกันนี้ ดังกรณีตัวอย่างแม่พูดกับลูกซึ่งกำลังดูโทรทัศน์อยู่ว่า “숙제 안 하니? (sukje an hani)”² หมายถึง “ไม่ทำการบ้านหรือ” ลูกที่ได้ยินคำถามก็ลุกขึ้นปิดโทรทัศน์และเดินไปทำการบ้าน จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เห็นว่าประโยค “숙제 안 하니?” แม้จะเป็นรูปแบบของประโยคคำถามแต่เจตนาของแม่ซึ่งเป็นผู้ส่งสาร คือ การสั่งให้ลูกหยุดดูโทรทัศน์แล้วไปทำการบ้าน และลูกผู้รับสารก็เข้าใจว่าแม่ไม่ต้องการคำตอบจากการถาม หากแต่เป็นเจตนาที่ต้องการสั่งให้ไปทำการบ้าน ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าประโยคคำถามในภาษาเกาหลีไม่ได้ใช้เพื่อสื่อเจตนาถามให้ได้คำตอบเพียงอย่างเดียว หากยังสามารถแสดงเจตนาให้ผู้ฟังกระทำการบางอย่างอย่างหนึ่งด้วย รูปแบบของการใช้ประโยคคำถามที่สื่อความหมายทางอ้อมนี้เป็นไปตามการแสดงเจตนาที่ปรากฏผ่านทางถ้อยคำ (Illocutionary Act) ซึ่งเป็นหนึ่งในระดับถ้อยคำที่ Austin [1] ได้กล่าวไว้ในสถานการณ์ดังกล่าว หากเป็นเจ้าของภาษาคงสามารถรับรู้เจตนาของผู้พูดได้ไม่ยาก แต่สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติยังคงเป็นเรื่องยากในการตีความหมายให้ตรงกับเจตนาของผู้พูด ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้วจนกรมอ้อมของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาเกาหลี อาทิงานวิจัยของ Lee Hai young [2]; Lee Jung ran [3]; Hong Seung ah [4]; Jang Sun young [5] ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนต่างชาติ รวมถึงงานวิจัยของ Lee Hai young [6]; Kim Sung eun & Samawadee [7]; Samawadee & Hwang Sun young [8]; Park Yea ran [9] ที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทย งานวิจัยดังกล่าวพบว่าผู้เรียนชาวต่างชาติและผู้เรียนชาวไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับการรับรู้ความหมายทางอ้อมที่แสดงผ่านรูปแบบไวยากรณ์ต่าง ๆ ของภาษาเกาหลีอันรวมถึงรูปแบบประโยคคำถามด้วย จากผลการวิจัยเหล่านี้พอจะตั้งข้อสังเกตได้ว่าผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยยังไม่สามารถรับรู้วจนกรมอ้อมในรูปประโยคคำถามของเจ้าของภาษาได้ดีเท่าที่ควร

ด้วยเหตุผลนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการรับรู้ประโยคคำถามภาษาเกาหลีในวจนกรมอ้อม ดังจะเห็นได้ว่าสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยมีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาไวยากรณ์ภาษาเกาหลี โดยวัตถุประสงค์รายวิชาให้ความสำคัญกับการศึกษาความหมาย กฎการใช้ และการทำแบบฝึกหัดที่

² ที่มาของการถอดเสียงประโยคภาษาเกาหลีเป็นอักษรโรมันผู้วิจัยได้ถอดตามเสียงในเว็บไซต์ <http://roman.cs.pusan.ac.kr>

เน้นการนำความหมายตามรูปไวยากรณ์เป็นส่วนใหญ่ [10] แต่วัตถุประสงค์ของรายวิชายังไม่ปรากฏการสอนความหมายในบริบทวัฒนธรรมอ้อมของไวยากรณ์ ทั้ง ๆ ที่การศึกษาในส่วนนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา ในสภาพการณ์เช่นนี้ผู้เรียนชาวไทยจึงทำได้เพียงตั้งข้อสงสัยหรือคาดเดาความหมายที่เป็นเจตนาแฝงของผู้ส่งสารเอาเอง และอาจไม่เข้าถึงเจตนาอันแท้จริงของผู้ส่งสารทำให้การสื่อสารนั้นเกิดข้อผิดพลาดเป็นอุปสรรคในการสื่อสารได้ การศึกษาเรื่องวัจนกรรมอ้อมจะเป็นประโยชน์กับการเรียนการสอนภาษาให้แก่ชาวต่างชาติ นอกจากผู้เรียนจะต้องรู้จักภาษาและความหมายประจำรูปแล้ว ยังต้องรู้จักการใช้รูปภาษานั้น ๆ ในบริบท ต่าง ๆ เพื่อสร้างความเข้าใจและนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการสื่อสารผ่านภาษานั้น ๆ ด้วย [11] ดังนั้นการศึกษาในครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาความสามารถในการรับรู้ประโยคคำถามภาษาเกาหลีในวัจนกรรมอ้อม โดยนำเอาระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวไทยมาเป็นปัจจัยสำคัญในการประเมินผลการรับรู้ ทั้งนี้ผู้วิจัยหวังว่าผลทดสอบในครั้งนี้จะเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาเกาหลีตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนการสอนเรื่องวัจนกรรมอ้อม ทาวิธีทำให้ผู้เรียนสามารถตีความเจตนาผู้ส่งสารจากบริบทต่าง ๆ เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจเรื่องวัจนกรรมอ้อมในรูปภาษาที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ในรูปแบบของประโยคคำถามและสามารถสื่อสารภาษาเกาหลีได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยกับชาวเกาหลีที่มีต่อเจตนาในประโยคคำถามที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อม
2. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูงกับชาวเกาหลีที่มีต่อเจตนาในประโยคคำถามที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อม
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีกับผลการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยที่มีต่อเจตนาในประโยคคำถามที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อม

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับวัจนกรรมอ้อมของ Austin [1] และ Searle [12] เพื่อนำมาเป็นกรอบแนวคิดหลักในงานวิจัย และศึกษางานของ Hyoun Hwa-Kang [13] เพื่อนำมาพัฒนาใช้เป็นเกณฑ์ในการจำแนกหน้าที่ของประโยคคำถามที่สื่อความหมายอ้อมในภาษาเกาหลี

Austin [1] ได้ให้ความสำคัญกับการกล่าวถ้อยคำและแบ่งถ้อยคำตามการแสดงเจตนาของผู้พูดไว้สองลักษณะ คือ วัจนกรรมตรงและวัจนกรรมอ้อม ทั้งสองวัจนกรรมมีความต่างกันตรงที่เจตนา โดยวัจนกรรมตรงนั้นผู้พูดมีเจตนาสื่อความหมายตรงตามรูปประโยคที่ใช้ ส่วนวัจนกรรมอ้อมผู้พูดมีเจตนาสื่อความหมายแตกต่างจากรูปประโยคที่ใช้ ต่อมา Searle [12] ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของ Austin [1] ซึ่งได้เสนอว่าวัจนกรรม คือ Speech act และอธิบายคำว่าวัจนกรรม คือ การกระทำที่แสดงออกโดยใช้คำพูดเพื่อแสดงเจตนาของผู้สื่อสาร หากผู้สื่อสารต้องการสื่อความหมายมากกว่าหนึ่งความหมาย การกล่าวถ้อยคำเช่นนี้ คือ “วัจนกรรมอ้อม” เพราะฉะนั้นการตีความหมายที่ปรากฏในถ้อยคำตามแนวคิดทฤษฎีวัจนปฏิบัติศาสตร์ คือ การที่ผู้ฟังตีความหมายถ้อยคำของผู้พูดจากบริบท ไม่ใช่ตีความตามรูปประโยคที่ใช้ เช่นนี้จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจเจตนาที่ผู้พูดต้องการสื่อสารได้

วจนกรรรมอ้อมตามแนวคิดของ Searle [12] สามารถจำแนกได้ 5 กลุ่ม คือ วจนกรรรมกลุ่มชี้แนะ (Directive) วจนกรรรมกลุ่มบอกกล่าว (Representative) วจนกรรรมกลุ่มกล่าวผูกมัด (Commissive) วจนกรรรมกลุ่มแสดงออกความรู้สึก (Expressive) วจนกรรรมกลุ่มแถลงการณ์ (declaration) ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำวจนกรรรมกลุ่มชี้แนะของ Searle [12] มาใช้เป็นเกณฑ์จำแนกประเภทวจนกรรรมเพื่อใช้สร้างแบบทดสอบวัดระดับการรับรู้วจนกรรรมอ้อมที่ปรากฏในประโยคคำถาม เนื่องจากวจนกรรรมกลุ่มชี้แนะเป็นวจนกรรรมที่ผู้สอนใช้พูดสื่อสารกับผู้เรียนในห้องเรียนบ่อยที่สุด [14-15] วจนกรรรมกลุ่มชี้แนะเป็นวจนกรรรมที่แสดงถึงความพยายามของผู้พูดที่ต้องการให้ผู้ฟังกระทำการบางอย่าง Searle [12] แบ่งวจนกรรรมกลุ่มชี้แนะแยกย่อยได้ดังนี้ การออกคำสั่ง การขอร้อง การเสนอแนะ การอ้อนวอน การโน้มน้าว การชักชวน และการทำทนาย

Park Yeong-Sum [16] ได้ให้คำนิยามประโยคคำถามว่าเป็นประโยคที่ผู้สื่อสารใช้ถามผู้ฟังโดยใช้รูปประโยคของการถาม รูปประโยคคำถามภาษาเกาหลีมีลักษณะพิเศษตรงทำประโยคต้องมีคำลงท้ายที่ใช้หน่วยคำแสดงคำถาม ในประโยคคำถามจะมีคำแสดงคำถามประเภท ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร หรือ จะไม่มีคำเหล่านี้ปรากฏก็ได้ขึ้นอยู่กับชนิดของประโยคคำถาม Lee Chang-Deok [17] ได้กล่าวว่าที่ผ่านมามีงานวิจัยหลายงานได้อธิบายความหมายของประโยคคำถามว่าใช้ถามเพื่อหาคำตอบเท่านั้น แต่ประโยคคำถามมีความหมายมากกว่านั้น กล่าวคือผู้สื่อสารไม่ได้ใช้คำถามเพื่อถามในสิ่งที่ตนไม่รู้เท่านั้น ในการสื่อสารสามารถใช้คำถามเพื่อสื่อความหมายอื่น ๆ ได้อีกมากมาย สรุปคือ คำถามที่ต้องการถามเพื่อหาคำตอบเป็นถ้อยคำที่ใช้สื่อความหมายตามรูปประโยคเรียกว่า “วจนกรรรมตรง” การสื่อความหมายอื่นที่นอกเหนือจากความหมายตามรูปประโยคคำถามต้องพิจารณาจากบริบทและเจตนาของผู้พูดเป็นหลัก ถ้อยคำในลักษณะนี้เรียกว่า “วจนกรรรมอ้อม”

Hyoun Hwa-Kang [13] ได้นำแนวคิดและนิยามของวจนกรรรมกลุ่มชี้แนะของ Searle [12] มาศึกษาต่อยอดโดยศึกษาวจนกรรรมกลุ่มชี้แนะที่ปรากฏในประโยคคำถามภาษาเกาหลีและนำวจนกรรรมกลุ่มชี้แนะมาจำแนกประเภทวจนกรรรมและอธิบายนิยามของวจนกรรรมในแต่ละประเภทตามความสัมพันธ์และสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

Table 1 Conditions of Speech Acts

Types of Speech Acts	Conditions of Speech Acts					
	The Listener as the Person Gaining Benefits	The Speaker as the Person Gaining Benefits	The Speaker's Intentions	The Right to Ask the Listener to Do the Act	The Power of Interlocutors in Conversations	The Performer of the Action
Ordering	-	Speaker	Exerting force on the listener	Yes	Speaker > Listener	Listener
Suggesting	Listener	-	Exerting force on the listener	-	Speaker > Listener	Listener
demanding	-	Speaker	Exerting force on the listener	Yes	-	Listener
Requesting	-	Speaker	No force on the listener	-	-	Listener
Inviting	Listener	Speaker	No force on the listener	-	-	Speaker, Listener
Offering	Listener	-	No force on the listener	-	-	Listener

ดังตารางที่ 1 แบ่งวัจนกรรมย่อยเป็น 6 ประเภท คือ การออกคำสั่ง การชี้แนะ การเรียกร้อง การขอร้อง การชักชวน การยื่นข้อเสนอ ทั้งนี้ได้แบ่งวัจนกรรมในแต่ละประเภทตามความสัมพันธ์และสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังไว้ 6 ลักษณะ ได้แก่ 1) ผู้ฟังได้ประโยชน์จากการแสดงการกระทำของตนเองหรือไม่ 2) ผู้พูดได้ประโยชน์ต่อการแสดงการกระทำของผู้ฟังหรือไม่ 3) ผู้พูดบังคับเรียกร้องให้ผู้ฟังแสดงการกระทำหรือไม่ 4) ผู้พูดมีสิทธิ์เรียกร้องให้ผู้ฟังแสดงการกระทำหรือไม่ 5) ผู้พูดกับผู้ฟังมีความสัมพันธ์ลักษณะใด และ 6) บุคคลที่แสดงการกระทำคือใคร ผู้วิจัยเลือกศึกษาวัจนกรรมที่มีนิยามและการใช้ที่แตกต่างกันเพื่อให้นักศึกษาสามารถจำแนกวัจนกรรมได้โดยสะดวก งานวิจัยนี้จึงศึกษาการออกคำสั่ง การขอร้อง และการชักชวน ซึ่งเป็นวัจนกรรมที่พบทั้งในงานวิจัยของ Searle [12] และ Hyoun Hwa-Kang [13] และเพิ่มการศึกษาเกี่ยวกับการโน้มน้าวจากงานวิจัยของ Searle [12] สำหรับเกณฑ์กำหนดความสัมพันธ์และสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังในการสร้างบทสนทนาอ้างอิงจากงานวิจัยของ Hyoun Hwa-Kang [13] โดยเลือกข้อที่ 3) ผู้พูดบังคับเรียกร้องให้ผู้ฟังแสดงการกระทำหรือไม่ 5) ผู้พูดกับผู้ฟังมีความสัมพันธ์ลักษณะใด และ 6) บุคคลที่แสดงการกระทำคือใคร เนื่องจากการแบ่งเงื่อนไขความสัมพันธ์และสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังของ Hyoun Hwa-Kang [13] ในแต่ละวัจนกรรมมีความซ้ำซ้อนซึ่งอาจก่อให้เกิดความสับสนต่อการแยกประเภทวัจนกรรมของนักศึกษาไทยได้

ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาเฉพาะการรับรู้เจตนาการใช้ประโยคคำถามในภาษาเกาหลีที่สื่อความหมายไม่ตรงตามเนื้อความในรูปประโยค และมุ่งศึกษาความแตกต่างด้านปัจจัยระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวไทยที่มีผลต่อการรับรู้เจตนาของรูปประโยคคำถาม

ตัวแปรที่ศึกษา

- 1) ตัวแปรอิสระ คือ เจตนาที่ปรากฏในวัจนกรรมอ้อม ได้แก่ การชักชวน การสั่ง การขอร้อง การโน้มน้าว และระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของนักศึกษา
- 2) ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการรับรู้เจตนาของวัจนกรรมอ้อมที่ปรากฏในประโยคคำถาม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้ คือ 1) กลุ่มนักศึกษาวิชาเอกภาษาเกาหลีชั้นปีที่ 3 และ 4 ที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย ผู้วิจัยเลือกเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาเกาหลีเป็นวิชาเอกมาแล้วนานกว่า 10 ปี ได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวน 100 คน เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 มีประสบการณ์ในการเรียนไวยากรณ์และคำศัพท์มากกว่าหนึ่งปี ผ่านการเรียนประโยคและฝึกถามตอบคำถามมาหลากหลายรูปแบบซึ่งตรงกับวัตถุประสงค์งานวิจัยที่ต้องการวัดระดับความสามารถด้านการรับรู้วัจนกรรมอ้อม 2) กลุ่มชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ มีภูมิลำเนาอยู่ในสาธารณรัฐเกาหลีมาตั้งแต่กำเนิด จำนวน 50 คน

วิธีการดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัย คือ แบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาเกาหลี และแบบทดสอบวัดการรับรู้วัฒนธรรมอ้อมในประโยคคำถามภาษาเกาหลี

1) แบบทดสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาเกาหลี

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้ออกแบบโดยยึดคำถามจากแบบทดสอบวัดระดับความถนัดทางภาษาเกาหลี (Test of Proficiency in Korean: TOPIK) ปี 2011 ครั้งที่ 20–24 เนื่องจากเป็นข้อคำถามที่เคยใช้จัดสอบมาแล้วกว่า 10 ปีจึงไม่ทำให้ผู้ตอบแบบทดสอบเกิดความคุ้นชินกับข้อคำถามหรือได้เปรียบต่อการตอบแบบทดสอบ แบบทดสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีในงานวิจัยชิ้นนี้ประกอบด้วยคำศัพท์และไวยากรณ์ระดับกลางและระดับสูง ระดับละ 10 ข้อ รวมจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ สำหรับวิธีการให้คะแนนผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความยากของข้อคำถาม กล่าวคือ คำถามที่อยู่ในระดับกลางให้ข้อละ 1 คะแนน และคำถามที่อยู่ในระดับสูงให้ข้อละ 2 คะแนน รวมคะแนนทั้งหมด 30 คะแนน และวิธีการแบ่งกลุ่มระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของนักศึกษาแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ 1. กลุ่มที่ได้คะแนนระหว่าง 5–14 คะแนน จัดเป็นนักศึกษาที่มีความรู้ทางภาษาเกาหลีในระดับกลาง และ 2. กลุ่มที่ได้คะแนนตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไป จัดเป็นนักศึกษาที่มีความรู้ทางภาษาเกาหลีในระดับสูง กรณีที่นักศึกษาได้คะแนนน้อยกว่า 5 คะแนนผู้วิจัยจะไม่นำนักศึกษากลุ่มนี้มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2) แบบทดสอบวัดการรับรู้ประโยคคำถามภาษาเกาหลีในวัฒนธรรมอ้อม

งานวิจัยนี้แบ่งวัฒนธรรมอ้อมออกเป็น 4 ประเภท คือ การออกคำสั่ง การขอร้อง การชักชวน และการโน้มน้าว ตามรูปแบบของ Searle [12] และ Hyoun Hwa-Kang [13] และพิจารณาใช้เงื่อนไขการเกิดวัฒนธรรมตามแนวคิดของ Hyoun Hwa-Kang [13] โดยเลือกใช้เงื่อนไขผู้พูดมีเจตนาบังคับผู้ฟังหรือไม่ เงื่อนไขการแสดงอำนาจระหว่างคู่สนทนา และเงื่อนไขบุคคลที่แสดงการกระทำ จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีผู้ศึกษาด้านวัฒนธรรมหลาย ๆ ท่าน เช่น Hong Seung ah [18]; Sirinat [19]; Supaporn [20]; Chanamas [21]; Samawadee [22] ได้นำเงื่อนไขดังกล่าวมาใช้เป็นเงื่อนไขหลักในการจำแนกประเภทวัฒนธรรมและสร้างบทสนทนา ซึ่งสามารถทำให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจเหตุการณ์ที่ปรากฏในบทสนทนาได้ง่ายและจินตนาการทำนองเสียงที่ใช้กับบทสนทนาได้ในทิศทางเดียวกัน เงื่อนไขการจำแนกประเภทวัฒนธรรมมีรายละเอียด ดังตารางต่อไปนี้

Table 2 Classification of speech act conditions

Types of Speech Acts	Speech Acts Conditions		
	The Speaker's Intentions	The Power of Interlocutors in Conversation	The Performers of the Action
Ordering	Exerting force on the listener	Speaker > Listener	Listener
Requesting	No force on the listener	Speaker = Listener	Listener
Inviting	No force on the listener	Speaker = Listener	Speaker, Listener
Persuading	No force on the listener	Speaker = Listener	Listener

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า การศึกษาการรับรู้การใช้วัจนกรรมอ้อมในประโยคหรือไวยากรณ์ต่าง ๆ อยู่ในความสนใจของนักวิชาการไม่ว่าจะเป็นในงานวิจัยของ Lee Jung-ran [3], Lee Hai young [6], Samawadee & Hwang Sun young [8] ต่างทดสอบการรับรู้วัจนกรรมทางอ้อมที่ปรากฏอยู่ในประโยคหรือไวยากรณ์ต่าง ๆ ซึ่งรูปแบบของแบบทดสอบส่วนใหญ่เป็นบทสนทนาที่มีการคุยกันระหว่างคู่สนทนา วิธีการตอบแบบทดสอบ คือ การเลือกคำตอบ แบบทดสอบลักษณะนี้เรียกว่าแบบทดสอบ Multiple Choice Questionnaire เป็นแบบทดสอบที่นิยมนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาการรับรู้การใช้วัจนกรรมอ้อม เพราะสามารถควบคุมการตอบทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่หลุดประเด็นไปจากกรอบวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ทั้งนี้สามารถสรุปโครงสร้างสถานการณ์และประโยคคำถามภาษาเกาหลีที่นำมาใช้ในงานวิจัยได้ดังนี้

Table 3 Situational Structure Classified by Types of Speech Acts

Types of Speech Acts	Situations	Power High (H) Equal (E)	Performers of the Action	The Speaker's Intentions: Exerting Force on the Listener (+) / No Force on the Listener (-)
Persuading	Convince individuals that you are a good friend. 우리 사이에 내가 도와주지 않으면 누가 도와주냐?	E	Listener	-
Persuading	Convince your friend to agree with on purchasing a cheap bag. 잘 샀지?	E	Listener	-
Persuading	Persuade friend to agree with you that Seung Ah had undergone nose surgery. 재 코 수술 한 것 같지 않니?	E	Listener	-
Persuading	Persuaded her husband to agree with her that the company did not solve the problem properly. 환불이 중요한 게 아니라 사과가 먼저 아닌가?	E	Listener	-
Ordering	order kid to help with hosework. 계속 그렇게 말할거니?	H	Listener	+
Ordering	order kid to put his phone down while eating. 식사에 집중해 줄래?	H	Listener	+
Ordering	Order kid to lift heavy item. 빨리 줌 못 오니?	H	Listener	+
Ordering	Order younger person to open the door. 문 잠갔어? 문 안 열어?	H	Listener	+

Table 3 Situational Structure Classified by Types of Speech Acts (Continued)

Types of Speech Acts	Situations	Power		The Speaker's Intentions:	
		High (H) Equal (E)	Performers of the Action	Exerting Force on the Listener (+) / No Force on the Listener (-)	
Requesting	Request friend to deliver stuff. 일단 내 짐 좀 챙겨서 부쳐 줄 수 있어?	E	Listener	-	
Requesting	Request staff to confirm room booking. 다시 한번 확인해 주시면 안 될까요?	H	Listener	-	
Requesting	Request manager to go home early. 저 오늘은 집에 일찍 들어가면 안 될까요?	H	Listener	-	
Requesting	Request friend to sit at lunch. 그냥 옆에 앉아 있어 주면 안 돼?	E	Listener	-	
Inviting	Invite friends over to share some bread. 배 고파서 두 개 샀는데 선배 빵 드시겠어요?	H	Listener, Speaker	-	
Inviting	Invite kid to join the cousin's wedding party. 호텔에서 한다는데. 너 생각 있니?	H	Listener, Speaker	-	
Inviting	Invite friend to have dinner at home. 가기 전에 우리 집에 와서 식사하지 않을래?	E	Listener, Speaker	-	
Inviting	Invite friend to split the meal bill. 우리 둘이 나눠서 내는 것이 더 좋지 않을까?	E	Listener, Speaker	-	

ตารางที่ 3 เป็นการอธิบายโครงสร้างประโยคคำถามในการทดสอบการรับรู้เรื่องวัจนกรรมอ้อมแบบทดสอบวัดการรับรู้วัจนกรรมอ้อมใช้กับกลุ่มตัวอย่างทั้งที่เป็นนักศึกษาชาวไทยและเจ้าของภาษาชาวเกาหลี ผู้วิจัยตั้งคำถามเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างวิเคราะห์ว่าผู้พูดมีเจตนาอะไรจากประโยคคำถามที่สมมุติขึ้นในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้แบบทดสอบมีจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ ประกอบด้วยสถานการณ์ที่ต้องการวัดการรับรู้ของวัจนกรรมอ้อมทั้งหมด 16 ข้อ และวัจนกรรมตรงอีก 4 ข้อ เหตุผลที่ผู้วิจัยนำคำถามวัจนกรรมตรงมาใช้เพื่อประเมินความรู้อ้อมเกี่ยวกับประโยคคำถาม และใช้เป็นคำถามเพื่อเบี่ยงเบนการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างไม่ให้รู้ว่าแบบทดสอบมีวัตถุประสงค์ที่จะประเมินเพื่อหาคำตอบเรื่องใด สำหรับการแสดงอำนาจกรณีผู้พูดมีอำนาจมากกว่าแทนด้วยสัญลักษณ์ (H) แต่หากผู้พูดกับผู้ฟังมีอำนาจเท่ากันแทนด้วยสัญลักษณ์ (E) ในส่วนของช่องบุคคลที่แสดงการกระทำจะเป็นการอธิบายว่าในข้อคำถามบุคคลใดที่แสดงการกระทำมีสองแบบ คือ แบบที่ผู้ฟังแสดงการกระทำ และแบบที่ผู้พูดกับผู้ฟังแสดงการกระทำร่วมกัน ในช่องสุดท้าย คือ การบังคับผู้ฟัง หากข้อคำถามมีลักษณะในเชิงการบังคับผู้ฟังจะใช้สัญลักษณ์ (+) แต่ถ้าข้อคำถามมีลักษณะในเชิงที่ไม่มีการบังคับผู้ฟังจะใช้สัญลักษณ์ (-)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบทดสอบประเมินการรับรู้วัจนกรรมทางอ้อมมีการตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ และความเที่ยงตรงโดยผู้ทรงคุณวุฒิชาวเกาหลี จำนวน 3 ท่าน มีค่าตั้งแต่ 0.60 – 1.00 จากนั้นผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ และทดลองใช้กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองนำร่อง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบหาความยากง่ายซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.27 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนกมีค่าตั้งแต่ 0.13 - 0.47 และความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ 0.727 ซึ่งอยู่ในระดับสูง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการทำแบบทดสอบออนไลน์ส่งคำชี้แจง ลิงก์แบบทดสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีและแบบทดสอบการรับรู้ประโยคคำถามที่ปรากฏในวัจนกรรมอ้อมให้กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศไทย การเก็บข้อมูลในสาธารณรัฐเกาหลีผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือนักศึกษาชาวไทยที่ศึกษาอยู่ ณ สาธารณรัฐเกาหลีช่วยส่งลิงค์แบบทดสอบการรับรู้ประโยคคำถามที่ปรากฏในวัจนกรรมอ้อมให้กลุ่มตัวอย่างเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา เช่น ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าเฉลี่ยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) โดยกำหนดนัยสำคัญเท่ากับ 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ 95% และใช้สถิติวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) เกณฑ์ในการแปลผลค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของอินเคิล [18] วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของระดับความรู้ภาษาเกาหลีกับผลการรับรู้วัจนกรรมอ้อมของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยกับชาวเกาหลีที่มีต่อเจตนาในประโยคคำถามที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อม ดังตารางต่อไปนี้

Table 4 The Statistical comparison of the Perceptions on Indirect Speech Acts of Interrogation in Korean among Thai students and Korean Native Speakers

Type of Act	Sample Group	n	Mean	S.D.	t stat	p-value
Persuading	Thai Students	100	1.900	1.267	-8.047	.000
	Korean Native Speakers	50	3.460	0.734		
Requesting	Thai Students	100	1.780	1.236	-8.802	.000
	Korean Native Speakers	50	3.440	0.705		
Inviting	Thai Students	100	1.680	1.162	-9.134	.000
	Korean Native Speakers	50	3.280	0.927		
Ordering	Thai Students	100	2.190	1.269	-7.572	.000
	Korean Native Speakers	50	3.640	0.663		
Overall	Thai Students	100	7.550	3.208	-12.974	.000
	Korean Native Speakers	50	13.820	1.650		

จากตารางที่ 4 นักศึกษาชาวไทย จำนวน 100 คน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 7.550 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.208 และค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ 0.321 ส่วนเจ้าของภาษาชาวเกาหลีจำนวน 50 คน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 13.820 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.650 และค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ 0.233 สรุปได้ว่าเจ้าของภาษาชาวเกาหลีมีค่าเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาชาวไทย เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้เจตนาที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมทางอ้อมผ่านประโยคคำถามของนักศึกษาชาวไทยกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีในแต่ละเจตนา พบว่าทุกเจตนามีค่า *p-value* เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 แสดงว่านักศึกษาชาวไทยกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีในแต่ละเจตนาที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมทางอ้อมผ่านประโยคคำถามมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูงกับชาวเกาหลีที่มีต่อเจตนาในประโยคคำถามที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อม ดังตารางต่อไปนี้

Table 5 The Statistical comparison of the Perceptions on Indirect Speech Acts of Interrogatives in Korean among Intermediate-proficiency Students, High-proficiency Students, and Korean Native Speakers

Type of Act	Sample Group	<i>n</i>	Mean	S.D.
Persuading	Intermediate-proficiency Students	50	1.500	1.129
	High-proficiency Students	50	2.300	1.282
	Korean Native Speakers	50	3.460	0.734
Requesting	Intermediate-proficiency Students	50	1.320	1.058
	High-proficiency Students	50	2.240	1.238
	Korean Native Speakers	50	3.440	0.705
Inviting	Intermediate-proficiency Students	50	1.440	1.091
	High-proficiency Students	50	1.920	1.192
	Korean Native Speakers	50	3.280	0.927
Ordering	Intermediate-proficiency Students	50	1.580	1.180
	High-proficiency Students	50	2.800	1.050
	Korean Native Speakers	50	3.640	0.663
Overall	Intermediate-proficiency Students	50	5.840	2.534
	High-proficiency Students	50	9.260	2.898
	Korean Native Speakers	50	13.820	1.650

จากตารางที่ 5 ในภาพรวมนักศึกษากลุ่มระดับสูงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 9.260 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.898 นักศึกษากลุ่มระดับกลางมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 5.840 ค่าส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐานเท่ากับ 2.534 ในขณะที่เจ้าของภาษาชาวเกาหลีมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 13.820 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.650 ดังนั้นนักศึกษาในกลุ่มระดับสูงมีการรับรู้ประโยคคำถามภาษาเกาหลีในวัจนกรรมอ้อมได้ดีและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีมากกว่านักศึกษาในกลุ่มระดับกลาง เมื่อพิจารณารายเจตนาพบว่า นักศึกษาในกลุ่มระดับสูงและนักศึกษาในกลุ่มระดับกลางมีระดับค่าเฉลี่ยในการรับรู้เจตนาโน้มน้าว เจตนาขอร้อง เจตนาคำสั่งแตกต่างกัน ในขณะที่การรับรู้เจตนาชักชวนนักศึกษากลุ่มระดับสูงและระดับกลางมีค่าเฉลี่ยที่ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาตามระดับความรู้ทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทย พบว่า นักศึกษากลุ่มระดับสูงมีเจตนาที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ เจตนาคำสั่ง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.800 รองลงมา คือ เจตนาโน้มน้าว มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.300 เจตนาขอร้อง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.240 และน้อยที่สุดคือ เจตนาชักชวน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.920 ในขณะที่นักศึกษากลุ่มระดับกลาง เจตนาที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ เจตนาคำสั่ง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 1.580 รองลงมา คือ เจตนาโน้มน้าว มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 1.500 เจตนาชักชวน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 1.440 และน้อยที่สุดคือ เจตนาขอร้อง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 1.320 ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อหาค่าแปรปรวนแบบทางเดียวเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มและนำเสนอเป็นภาพรวม

Table 6 The Comparison of the Overall Perceptions on Indirect Speech Acts of Interrogatives in Korean among Intermediate-proficiency Students, High-proficiency Students, and Korean Native Speakers

		<i>SS</i>	<i>df</i>	<i>MS</i>	<i>F stat</i>	<i>p-value</i>
	Within Groups	1602.840	2	801.420		
Overall	Between Groups	859.720	147	5.848	137.032	.000
	Total	2462.560	149			

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้เจตนาที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อมผ่านประโยคคำถามของนักศึกษาที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี พบว่า นักศึกษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีมีการรับรู้เจตนาที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมทางอ้อมผ่านประโยคคำถามในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นการรับรู้เจตนาที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมทางอ้อมผ่านประโยคคำถามของนักศึกษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาเกาหลีมีความแตกต่างกันอย่างน้อยหนึ่งคู่ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีขนาดจำนวนใกล้เคียงและมีค่าความแปรปรวนที่เท่ากันผู้วิจัยจึงนำไปทดสอบรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ่ รายละเอียดดังแสดงในตารางต่อไปนี้

Table 7 The Multiple Comparison of the Perceptions on Indirect Speech Acts of Interrogatives in Korean among Intermediate-proficiency Students, High-proficiency Students, and Korean Native Speakers

Type of Act	Sample Group		p-value
Persuading	Intermediate-proficiency Students	VS High-proficiency Students	.001
	Intermediate-proficiency Students	VS Korean Native Speakers	.000
	High-proficiency Students	VS Korean Native Speakers	.000
Requesting	Intermediate-proficiency Students	VS High-proficiency Students	.000
	Intermediate-proficiency Students	VS Korean Native Speakers	.000
	High-proficiency Students	VS Korean Native Speakers	.000
Inviting	Intermediate-proficiency Students	VS High-proficiency Students	.086
	Intermediate-proficiency Students	VS Korean Native Speakers	.000
	High-proficiency Students	VS Korean Native Speakers	.000
Ordering	Intermediate-proficiency Students	VS High-proficiency Students	.000
	Intermediate-proficiency Students	VS Korean Native Speakers	.000
	High-proficiency Students	VS Korean Native Speakers	.000

จากตารางที่ 7 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธีการของเซฟเฟ พบว่าในเจตนาโน้มน้าว เจตนาขอเรื่อง และเจตนาคำสั่ง ค่าเฉลี่ยของการรับรู้เจตนาในวัจนกรรมอ้อมของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ในส่วนเจตนาชักชวน พบว่า กลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มระดับกลางกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี และกลุ่มระดับสูงกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีมีการรับรู้เจตนาชักชวนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในกลุ่มระดับกลางกับระดับสูงไม่มีความแตกต่างกัน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงยังมีข้อจำกัดทางด้านการรับรู้เจตนาการชักชวนที่ไม่แตกต่างจากกลุ่มระดับกลาง

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีกับผลการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยที่มีต่อเจตนาในประโยคคำถามที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อม ดังตารางต่อไปนี้

Table 8 The Relationships between Students' Korean Language Proficiency and Their Perceptions of the Indirect Speech Acts in Interrogative Sentences

Type of Act	correlation coefficient (r)	p-value	Relationship	Analysis
Persuading	0.488**	.000	Yes	Low
Requesting	0.537**	.000	Yes	Moderate
Inviting	0.414**	.000	Yes	Low
Ordering	0.598**	.000	Yes	Moderate
Overall	0.663**	.000	Yes	Moderate

** $p < .05$

จากตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีกับผลการรับรู้ของนักศึกษาในวัจนกรรมทางอ้อมที่ปรากฏในประโยคคำถาม พบว่า ระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีกับผลการรับรู้ของนักศึกษาชาวไทยในภาพรวมมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.663 เมื่อพิจารณาในแต่ละเจตนาโดยอ้างอิงกับเกณฑ์การแปรผลของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของอินทิล [18] พบว่า เจตนาโน้มน้าว เจตนาชักชวนมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.488 และ 0.414 ส่วนเจตนาขอรับรองและเจตนาคำสั่งมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.537 และ 0.598

อภิปรายผลการวิจัย

1. วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 จากผลวิเคราะห์ความแตกต่างของการรับรู้เจตนาที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อมผ่านประโยคคำถามของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทยกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีในแต่ละเจตนา พบว่า นักศึกษาชาวไทยยังไม่สามารถรับรู้และตีความเจตนาของผู้พูดในการใช้ประโยคคำถามที่สื่อความหมายทางอ้อมได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี เมื่อพิจารณาผลคะแนนเฉลี่ยการทดสอบการรับรู้วัจนกรรมอ้อมตามชนิดของเจตนา พบว่า นักศึกษาชาวไทยมีการรับรู้เจตนาคำสั่งได้ดีมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 53.2 และมีเพียงเจตนาเดียวที่มีผลคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละเกินครึ่ง ตั้งข้อสังเกตได้ว่าการที่กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชาวไทยมีการรับรู้เจตนาคำสั่งได้ดีกว่าเจตนาอื่น ๆ นั้น เกิดจากการถูกหล่อหลอมจากบริบททางสังคมไทย ซึ่งมักพบว่าผู้ที่สามารถออกคำสั่งได้ดีคือผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าหรือผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมที่สูงกว่า อาทิ แม่สั่งให้ลูกไปซื้อของ คุณครูสั่งให้นักเรียนเข้าแถวให้เป็นระเบียบ ดังนั้นนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยชิ้นนี้จึงพิจารณาสถานภาพทางสังคมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังประกอบการตัดสินใจในการเลือกคำตอบ เพราะทุกบทสนทนาผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมที่สูงกว่าผู้ฟัง นักศึกษาจึงสามารถสังเกตและเข้าใจการรับรู้เจตนาคำสั่งที่แฝงอยู่ในประโยคคำถามได้ดี ทว่าคะแนนเฉลี่ยที่เกิดขึ้นมาเพียงเล็กน้อยก็ยังคงแสดงให้เห็นว่านักศึกษาชาวไทยที่เรียนภาษาเกาหลีไม่ได้มีความรู้ในระดับที่เทียบเท่าเจ้าของภาษา และอาจเป็นปัญหาในเรื่องของการนำความรู้ไปใช้สื่อสารได้ เมื่อได้ทำการทบทวนงานวรรณกรรม ข้อค้นพบในงานของ Park, Jin-Chu [23]⁴ ซึ่งได้สำรวจหนังสือแบบเรียนภาษาเกาหลีในสถาบันภาษา พบว่าหนังสือแบบเรียนไม่ปรากฏการใช้ประโยคคำถามที่ต้องการจะสื่อเจตนาคำสั่ง ผู้วิจัยเห็นว่าหากเพิ่มการใช้ประโยคคำถามที่สื่อเจตนาคำสั่งในหนังสือแบบเรียนภาษาเกาหลีหรือผู้สอนนำเนื้อหาดังกล่าวมาสอนเพิ่มเติม สามารถคาดหวังได้ว่านักศึกษาชาวไทยจะมีพัฒนาการในการรับรู้เจตนาคำสั่งได้ดีมากกว่าคะแนนเฉลี่ยในผลการวิจัยครั้งนี้ ส่วนเจตนาชักชวนเป็นเจตนาที่กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทยมีการรับรู้เจตนาได้น้อยกว่าเจตนาอื่น ๆ โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 42 แบบสอบถามของงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปประโยคคำถามสองรูปแบบคือ ประโยคคำถามเชิงบอกเล่าและประโยคคำถามเชิงปฏิเสธ ทั้งนี้ในภาษาเกาหลีรูปประโยคคำถามดังกล่าวไม่ได้แสดงเจตนาถามเพื่อต้องการคำตอบ แต่เป็นเจตนาที่ผู้พูดต้องการใช้ประโยคคำถามในการชักชวนให้ผู้ฟังปฏิบัติกรกระทำร่วมกัน สำหรับรูปประโยคคำถามเชิงปฏิเสธ มักพบบ่อยครั้งในการสื่อสารแสดงเจตนาชักชวนของชาวเกาหลี เพราะถือเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังสามารถปฏิเสธอย่างเต็มที่โดยไม่จำเป็นต้องเกรงใจ อึดอัด หรือกดดันที่จะตอบปฏิเสธในคำสั่งชวน

⁴ รายการหนังสือแบบเรียนที่งานวิจัยของ Park, Jin-Chu [23] ได้ทำการสำรวจ ได้แก่ Yonsei Korean 1-6, Korean Ewha 1-6, Fun! Fun! Korean 1-6, Kyung Hee Korean 1-6, SNU Korean Language 1-6, Songang Lorean 1-6

ผู้พูดเองหากผู้ฟังกล่าวปฏิเสธก็จะไม่รู้สึกละอายใจ เพราะได้ตั้งข้อสมมุติฐานไว้แล้วว่าผู้ฟังอาจจะปฏิเสธจึงได้เลือกใช้ประโยคคำถามเชิงปฏิเสธแสดงเจตนาชักชวน เห็นได้ว่าการใช้ประโยคคำถามเชิงปฏิเสธของชาวเกาหลีนั้นนับเป็นการแสดงความสุภาพให้เกียรติแก่ผู้ฟังในขณะเดียวกันก็สามารถรักษาหน้าของตนเองได้ [24]

อนึ่งเมื่อตรวจสอบการกระจายของคะแนนค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเลือกตอบนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบตัวเลือกอื่น ๆ เช่น เจตนาการถาม เจตนาการขอร้อง เจตนาการโน้มน้าว โดยรวมคะแนนค่าเฉลี่ยตัวเลือกดังกล่าวมีมากกว่าตัวเลือกเจตนาชักชวน แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งยังไม่คุ้นเคยกับการเลือกใช้ประโยคคำถามในการชักชวน และอาจจะเข้าใจว่าการใช้รูปประโยคคำถามของผู้พูดนั้นไม่ได้สื่อเจตนาชักชวน เมื่อเข้าใจดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงไม่สามารถรับรู้เจตนาชักชวนในประโยคคำถามภาษาเกาหลีได้ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้ ผลการวิจัยที่ได้ยังพบว่านักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เข้าใจประโยคคำถามเจตนาชักชวน “우리 집에 와 식사하지 않을까? (uri jibe wa siksahaji aneullae?, ไม่มากินข้าวที่บ้านฉันหรือ)” ว่าเป็นการถามย้ำซ้ำอีกครั้งโดยผู้วิจัยสังเกตได้จากค่าเฉลี่ยในการตอบ โดยกลุ่มตัวอย่างเลือกตอบตัวเลือกเจตนาถามมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 37 มากกว่าเจตนาชักชวนที่มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 27 เมื่อพิจารณาประโยคคำถามในภาษาไทย ปรานี กุลละวณิช [15] ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องของประโยคคำถาม กล่าวถึงประโยคคำถามแท้ชนิด “ไหม” ซึ่งรูปประโยคเป็นบอกเล่า และประโยคคำถามตอบรับ-ปฏิเสธชนิด “หรือ” ซึ่งรูปประโยคเป็นปฏิเสธโดยจะถูกใช้เมื่อผู้พูดมีข้อเท็จจริงที่ได้จากข้อความที่ได้ยินก่อนหน้าแล้วผู้พูดต้องการถามย้ำข้อเท็จจริงอีกครั้ง ประโยคคำถามทั้งสองชนิดนี้นอกจากจะมีลักษณะเป็นคำถามแล้วยังอาจมีนัยแห่งความหมายอื่น ๆ แฝงอยู่ด้วย คืออาจให้ความหมายเป็นการเชิญชวนได้ เป็นข้อสรุปได้ว่าทั้งภาษาไทยและภาษาเกาหลีต่างก็มีประโยคคำถามที่แฝงเจตนาอื่น รวมไปถึงการแฝงเจตนาเชิญชวน แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างอาจจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้วัจนกรรมอ้อมในภาษาไทยอีกด้วย ส่งผลให้เกิดการตีความผิดพลาดได้เช่นกัน ดังนั้นการสอนประโยคคำถามในเนื้อหาวัจนกรรมอ้อมผู้สอนจึงควรสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับประโยคคำถามในภาษาไทยลงไปในการสอน โดยอธิบายเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของการใช้วัจนกรรมอ้อมผ่านประโยคคำถามเพื่อโยงไปสู่การตีความในแต่ละภาษา มากกว่าการจำกัดเนื้อหาเฉพาะประโยคคำถามภาษาเกาหลีเพียงอย่างเดียวเพราะเมื่อผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในวัจนกรรมอ้อมทั้งสองภาษามากเพียงพอแล้วก็จะส่งผลให้สามารถตีความได้ถูกต้องมากขึ้น

2. วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 จากผลวิเคราะห์ความแตกต่างของการรับรู้เจตนาแต่ละเจตนาที่ปรากฏอยู่ในวัจนกรรมอ้อมผ่านประโยคคำถามของนักศึกษาชาวไทยที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูงเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี ในภาพรวมแสดงให้เห็นว่ากลุ่มนักศึกษาชาวไทยที่มีระดับคะแนนความรู้ทางภาษาเกาหลีอยู่ในเกณฑ์ระดับสูง แม้จะผ่านการเรียนรายวิชาภาษาเกาหลีมาอย่างหลากหลายก็ยังมีข้อจำกัดในการรับรู้เจตนาชักชวนที่ไม่แตกต่างจากกลุ่มระดับกลาง สังเกตได้จากการที่กลุ่มระดับสูงมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 48 และกลุ่มระดับกลางมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 36 นอกจากนี้จะไม่ถึงร้อยละ 50 แล้วเจตนาชักชวนยังเป็นเจตนาที่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทั้งระดับสูงและระดับกลางมีค่าความแตกต่างของคะแนนน้อย และแม้ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเป็นรายข้อจะพบว่ามิถุนการณ์ทั้งสามที่กลุ่มตัวอย่างระดับสูงมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าระดับกลาง แต่เมื่อพิจารณาคะแนนกลุ่มทั้งสองกลับพบว่ามิถุนการณ์ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ในสถานการณ์ “우리 집에 와 식사하지 않을까? (uri jibe wa siksahaji aneullae?, ไม่มากินข้าวที่บ้านฉันหรือ)” ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างระดับสูงมีคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มระดับกลางอีกด้วย

แสดงให้เห็นว่าระดับความรู้ทางภาษาไม่ได้ส่งผลต่อการรับรู้เจตนาชักชวนในนักศึกษาชาวไทย ทั้งนี้จากการวิเคราะห์ผลการทดสอบรายคู่ของวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เป็นผลที่ออกมาในทิศทางเดียวกันกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 โดยสามารถยืนยันได้อีกครั้งว่านักศึกษาชาวไทยมีข้อจำกัดในการรับรู้เจตนาชักชวนและส่งผลให้นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มตีความเจตนาชักชวนได้ไม่แตกต่าง

3. วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวไทยกับผลการรับรู้เจตนาในวัจนกรรมอ้อมที่ปรากฏในประโยคคำถาม แสดงให้เห็นว่าระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวไทยส่งผลให้ระดับความสามารถทางการรับรู้การใช้วัจนกรรมอ้อมในประโยคคำถามเพิ่ม แต่เพิ่มขึ้นในระดับปานกลางเท่านั้น ข้อมูลในส่วนนี้วิเคราะห์ได้ว่า นอกจากระดับความสามารถทางภาษาของนักศึกษาชาวไทยแล้ว อาจจะมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการรับรู้วัจนกรรมอ้อมของนักศึกษาชาวไทย อาทิ การจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลี รวมถึงหนังสือแบบเรียนภาษาเกาหลีอาจเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการรับรู้วัจนกรรมอ้อมได้เช่นกัน ทั้งนี้ Samawadee [22] ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนประโยคคำถามภาษาเกาหลีในไทยไว้ว่าการเรียนรู้ประโยคคำถามภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวไทยได้เริ่มต้นเรียนตั้งแต่ระดับพื้นฐานโดยผู้สอนเน้นให้นักศึกษาเรียนรู้หลักการใช้รูปแบบคำสั่งท้ายประโยคคำถามที่หลากหลายควบคู่ไปกับการฝึกแต่งประโยคคำถามและฝึกถามตอบโดยใช้ภาษาเกาหลี แต่ส่วนใหญ่มักให้ความสำคัญกับการถามเพื่อต้องการคำตอบและมองข้ามความหมายอื่นที่แฝงอยู่ ส่งผลให้นักศึกษาได้เรียนรู้ประโยคคำถามที่ใช้เพื่อสื่อเจตนาถามให้ตอบได้อย่างเดียว เช่นเดียวกับในงานวิจัยของ Chen, Jiang-li [25] และ Yang, Ji-ye [26] ซึ่งกล่าวถึงปัญหาการสอนประโยคคำถามในหนังสือแบบเรียนภาษาเกาหลีว่าเน้นการถามข้อมูลและการตอบคำถาม รวมถึงหนังสือแบบฝึกหัดก็ยังคงเน้นการสนทนาถามตอบข้อมูล แม้ว่าแบบฝึกหัดจะสอดคล้องกับการสนทนาจริงของชาวเกาหลี แต่เมื่อพิจารณาการใช้คำถามของชาวเกาหลีในชีวิตประจำวันพบว่าชาวเกาหลีไม่ได้ใช้ประโยคคำถามเพื่อต้องการทราบข้อมูลเท่านั้น หากยังมีเจตนาอื่นปรากฏอยู่ด้วย งานวิจัยของ Chen, Jiang-li [25] ยังพบว่า แบบเรียนภาษาเกาหลีมีการใช้ประโยคคำถามที่ต้องการจะสื่อเจตนาขอร้อง สั่ง ชักชวน ในบทสนทนาประจำบทอยู่บ้าง แต่กลับไม่มีคำอธิบายเพิ่มเติมหรือให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการตีความจากบริบทเพื่อหาเจตนาอื่นที่แฝงอยู่ในประโยคคำถาม แสดงให้เห็นว่าหนังสือแบบเรียนภาษาเกาหลียังไม่ได้นำการสอนประโยคคำถามที่ต้องการสื่อเจตนาอื่นที่เป็นวัจนกรรมอ้อมให้แก่ผู้เรียนภาษาเกาหลี ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถรับรู้ความหมายที่เป็นวัจนกรรมอ้อมของผู้พูดที่ปรากฏอยู่ในประโยคคำถามได้ ดังนั้นปัจจัยที่กล่าวข้างต้นอาจมีผลต่อความสามารถในการรับรู้วัจนกรรมอ้อมของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทย ทำให้ผลการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทยและการรับรู้เจตนาในวัจนกรรมอ้อมที่ปรากฏในประโยคคำถามมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

อนึ่งผู้วิจัยสามารถสังเกตลักษณะการเลือกคำตอบของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทยได้สองลักษณะคือ 1) เมื่อไม่ทราบถึงความหมายวัจนกรรมอ้อมของประโยคคำถาม ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างนักศึกษา ยังคงตีความเจตนาประโยคคำถามตามความหมายของรูปประโยค และเลือกตอบเป็นวัจนกรรมตรง 2) นักศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งสามารถตีความเจตนาของผู้พูดได้ว่าผู้พูดไม่ต้องการถามและมีเจตนาอื่นแฝงอยู่ในประโยคคำถาม แต่นักศึกษากลุ่มดังกล่าวยังไม่สามารถตีความให้ตรงกับเจตนาของผู้พูดได้อย่างถูกต้อง แม้จะไม่เลือกตอบวัจนกรรมตรงแต่ก็ไม่สามารถเลือกตอบได้ตรงตามเจตนาที่ถูกต้อง สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาชาวไทยยังมีข้อจำกัดในเรื่องความรู้เกี่ยวกับการตีความเจตนาที่แฝงอยู่ในประโยคคำถามภาษาเกาหลี และการมีความรู้

ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายในวัจนกรรมตรงก็อาจจะไม่เพียงพอที่จะทำให้เข้าใจและตีความเจตนาที่แฝงในประโยคคำถามซึ่งเป็นความหมายทางวัจนกรรมอ้อมได้ ส่งผลให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่แบบเรียนภาษาเกาหลีจะต้องเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับวัจนกรรมอ้อม และผู้สอนควรเน้นการเรียนการสอนในเรื่องของการตีความวัจนกรรมอ้อมให้มากขึ้น ในกรณีที่นักศึกษายังไม่มีความรู้วัจนกรรมอ้อมและไม่ทราบถึงความสำคัญของวัจนกรรมอ้อมที่ปรากฏในประโยคคำถามภาษาเกาหลี ผู้สอนควรนำบทสนทนาในละครเกาหลีมาใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนจะช่วยให้นักศึกษาได้เห็นประโยคคำถามที่ใช้อยู่จริงมากกว่าประโยคคำถามที่ปรากฏอยู่ในหนังสือแบบเรียนที่มีเพียงแค่นี้เนื้อหาถามตอบ ทั้งนี้เมื่อได้ทบทวนวรรณกรรมในเรื่องของการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลี พบว่าการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาเกาหลีแบบการเรียนรู้ต่อเนื่อง ซึ่งมีชื่อเรียกว่า “나선형 (Na sunhyung)” สามารถที่จะฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดการจดจำและเรียนรู้เรื่องของไวยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยเป็นลักษณะของการจัดระบบการเรียนแบบใหม่เน้นให้เรียนไวยากรณ์เรื่องเดิมที่ซ้ำกันในแต่ละช่วงชั้น แบ่งเนื้อหาไวยากรณ์หนึ่งตัวให้ผู้เรียนได้ศึกษาอย่างต่อเนื่องในหลาย ๆ บท เริ่มตั้งแต่เนื้อหาพื้นฐานไปสู่เนื้อหาซับซ้อน ในที่สุดผู้เรียนก็จะรู้และเข้าใจความคิดรวบยอดทั้งหมดที่เชื่อมโยงกันของไวยากรณ์ตัวนั้น ๆ ทั้งนี้ยังพบว่าการจัดการเรียนแบบ “나선형” จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาเกาหลีเรียนเนื้อหาไวยากรณ์ได้ครอบคลุมทุกด้าน [27] ดังนั้นการนำวิธีการสอนดังกล่าวมาประยุกต์ใช้กับการสอนประโยคคำถามจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ทั้งนี้เมื่อได้เริ่มทำการสอนรูปแบบคำถามท้ายประโยคคำถามหนึ่งตัวผู้สอนอาจจะแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ช่วง คือช่วงแรกสอนความหมายวัจนกรรมตรง กฎ วิธีการใช้ฝึกการถาม-ตอบ และเพิ่มความซับซ้อนของเนื้อหาในช่วงที่สองโดยนำความหมายวัจนกรรมอ้อมให้นักศึกษาได้เรียนรู้เจตนาที่ปรากฏในประโยคคำถามเป็นการทำความเข้าใจวัจนกรรมตรงและวัจนกรรมอ้อมในประโยคคำถามไปพร้อม ๆ กัน คาดว่ากระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการจดจำและสามารถตีความหมายเจตนาที่แฝงอยู่ในประโยคคำถาม นำไปสู่การคิดวิเคราะห์เงื่อนไขของการเกิดสถานการณ์ ความสัมพันธ์ของผู้สนทนา เพื่อช่วยอธิบายเหตุผลที่ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคคำถามแทนการใช้ประโยคชนิดอื่นในการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะ

ที่ผ่านมาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในประเทศไทยมุ่งเน้นศึกษาวิจัยทางด้านไวยากรณ์ภาษาเกาหลีและยังจำกัดเพียงแค่การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ ทำให้การวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวัจนกรรมอ้อมยังมีอยู่จำนวนน้อยมาก ดังนั้นในอนาคตควรให้ความสำคัญในการศึกษาวัจนกรรมอ้อมที่แสดงผ่านรูปแบบไวยากรณ์ต่าง ๆ ของภาษาเกาหลีให้หลากหลายยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- [1] Austin, J. L. (1962). *How to Do Things with Words*. Oxford University Press.
- [2] Lee, H. (2011). A Study on the Acquisition of Korean Modality by L1 Vietnamese Speakers. *Korean Linguistics*, n.d. (53), 335-360.
- [3] Lee, J. (2011). *A Study on the Relationship between the Development of Grammatical and Pragmatical Competence in the Acquisition of Modality Expressions by Learners of Korean*. Ph.D.'s thesis. Ewha Womans University.

- [4] Hong, S. (2010). *A Study about developments of learner's cognition on Complaint speech act by Length of Residence*. Master's thesis. Ewha Womans University.
- [5] Jang, S. (2012). *A study on the acquisition of terms of address for Chinese learners of Korean language according to their Korean proficiency and the length of residence*. Master's thesis. Ewha Womans University.
- [6] Lee, H. (2013). A Study of L 1 Thai Speakers' understanding on Korean supposition expression. *Bilingual Research*, n.d. (53), 217-239. <https://doi.org/10.17296/korbil.2013..53.217>
- [7] Kim, S., & Kungghae, S. (2016). A Study on Thai-Speaking Korean Learners' Understanding about Korean Passive Based on Pragmatic strategies. *Bilingual Research*, n.d. (63), 23-69. <https://doi.org/10.17296/korbil.2016..63.23>
- [8] Kungghae, S., & Hwang, S. (2017). A study on Awareness of Pragmatic Expression among Thai Korean Learners: Based on Grammatical Expressions and Conversation Expressions. *Bilingual Research*, (68), 27-57. <https://doi.org/10.17296/korbil.2017..68.27>
- [9] Park, Y. (2018). *The Effect of Proficiency, Residence period, and Exposure Time on Thai Learners' Understanding of Korean Irony Expressions*. Master 's thesis. Ewha Womans University.
- [10] Sahaviriya, K., & Kanghae, S. (2019). *The Study of the Development Approach of the Korean Fundamental Grammars Textbook for Higher education studies in Thailand*. Korean Section Eastern Languages Department Faculty of Humanities and Social Sciences Prince of Songkla University.
- [11] Choophol, K. (2017). *Pragmatic Failure in Intercultural Communication of Chinese Speakers Who Have Thai as a Foreign Language*. Dhonburi Rajabhat University. (in Thai)
- [12] Searle, J. R. (1969). *Speech Acts*. Cambridge : Cambridge University Press.
- [13] Hyoun, H. (2007). A Study on Correlation between Grammatical Pattern Expressions and their Pragmatic Functions. *Bilingual Research*, n.d. (34), 1-26. <https://doi.org/10.17296/korbil.2007..34.1>
- [14] Fan, H., & Bai, D. (2016). A Study on the Categories and Features of Directive Speech Acts in the Utterance of Teachers in Classrooms. *The Society of Korean & Chinese Humanities*, n.d. (53), 51-73.
- [15] Kullavanijaya, P. (1980). Speakers and yes-no questions. *Journal of Letters*, 12(1), 46-53.
- [16] Park, Y. (2011). *Korean Pragmatics*. Gyeonggi-do : Pagijong Press.
- [17] Lee, C. (1992). The nature of the question and the possibility of using it. *Journal of the Yonsei Language and Literature*, n.d. (24), 95-134.

- [18] Hinkle, D.E, William, W., & Stephen G.J. (1998). *Applied Statistics for the Behavior Sciences* (4thed). New York: Houghton Mifflin.
- [19] Sirirat, S. (2015). *A Cross-Cultural Pragmatic Study of Compliment Speech Act Performance by Thai University Learners of Korean*. Ph.D.'s thesis. Ewha Womans University.
- [20] Boonrung, S. (2007). *A Study of Request Speech Act of Thai Korean Learners*. Master's thesis. Ewha Womans University.
- [21] Phengsomboon, C. (2015). *A study on the use aspect of apology strategies of Thai Learners of Korean*. Master's thesis. Ewha Womans University.
- [22] Kunghae, S. (2018). *A study on acquisition of negative questions in the Korean language by Thai learners from a perspective of cross-cultural pragmatics*. Ph.D.'s thesis. Ewha Womans University.
- [23] Park, J. (2019). *A study on the realization of the discourse functions of Korean interrogative Sentences*. Ph.D.'s thesis. Yonsei University.
- [24] Lee, S. (1994). *A Pragmatic study on modes of expressing intent*. Ph.D.'s thesis. Seoul National University.
- [25] Chen, J. (2013). *A Study on Teaching Indirect Speech Acts of Interrogatives for Chinese Korean Learners*. Ph.D.'s thesis. Seoul National University.
- [26] Yang-Jiye. (2015). *A study on Education Methods for Indirect Speech Acts of Negative Question in Korean*. Master's thesis. Pusan National University.
- [27] Lee, E. (2004). The Grammar Description Method of Korean Language Textbooks. *Bilingual Research, n.d.* (25), 207-231.